ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

24 март 2009 година*

По дело C-525/06

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Rechtbank van koophandel te Hasselt (Белгия) с акт от 15 декември 2006 г., постъпил в Съда на 22 декември 2006 г., в рамките на производство по дело

De Nationale Loterij NV

срещу

Customer Service Agency BVBA,

* Език на производството: нидерландски.

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н C. W. A. Timmermans, председател на състав, г-н K. Schiemann (докладчик), г-н P. Kūris, г-н L. Bay Larsen и г-жа C. Toader, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н R. Grass,

след изслушване на генералния адвокат

постанови настоящото

Определение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 49 ЕО.

2 Запитването е отправено в рамките на производство между De Nationale Loterij NV (наричана по-нататък „Nationale Loterij“) и Customer Service Agency BVBA, с което се цели, от една страна, да се установи, че дейността на последната,

изразяваща се в набиране на лица за колективно или индивидуално участие в „Euro Millions“ — вид организирана на европейско равнище лотария, представлява нарушение на добросъвестната търговска практика и на предоставения на Nationale Loterij законов монопол, що се отнася до организирането на публични лотарии, и от друга страна, да се разпореди незабавно преустановяване на посочената дейност.

3 Тъй като Rechtbank van koophandel te Hasselt има съмнения относно съвместимостта с общностното право на белгийската правна уредба в областта на хазартните игри, която следва да приложи, по-конкретно на Закона за рационализиране на дейността и на управлението на Националната лотария (Wet tot rationalisering van de werking en het beheer van de Nationale Loterij) от 19 април 2002 г. (*Belgisch Staatsblad*, 4 май 2002 г., стр. 18828), и тъй като има съмнения по-специално относно съвместимостта с член 49 ЕО на законовия монопол на Nationale Loterij за организиране на публични лотарии, тази юрисдикция решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 49 ЕО да се тълкува в смисъл, че ограничителни национални разпоредби като член 37 от Закона от 19 април 2002 г., които затрудняват достъпа на предприятие до пазара с оглед на продажбата, с цел печалба, на формуляри за групово участие в „Euro Millions“, са все пак допустими с оглед на общия интерес (предотвратяване на прекомерното разходване на парични средства в хазартни игри), като се има предвид, че:

a) Nationale Loterij, на която белгийската държава е предоставила със закон монопол срещу заплащане на възнаграждение и чиято цел е да регулира вроденото влечение на човека към хазартни игри, редовно рекламира участието в „Euro Millions“, като по този начин в действителност разпалва това влечение;

б) редовно провежданата рекламна дейност от Nationale Loterij и нейните продажбени методи разширяват пазара, като при това Nationale Loterij се стреми към максимално повишаване на печалбата (финансови съображения), вместо да регулира вроденото влечение на гражданите към хазартни игри;

в) с по-слабо ограничителни мерки, като например ограничаване на залозите и на възможностите за печалба, може по-добре да се постигне поставената цел, а именно регулирането на вроденото влечение към хазартни игри?

2) Противоречи ли на свободното предоставяне на услуги (член 49 ЕО) ограничителна национална разпоредба като тази на член 37 от Закона от 19 април 2002 г., която препятства достъпа на предприятие до пазара с оглед на продажбата, с цел печалба, на формуляри за групово участие в „Euro Millions“, като се има предвид, че самият ответник не организира лотарийна игра, а единствено се опитва да организира с цел печалба групово участие в „Euro Millions“ посредством формулярите за участие на самата Nationale Loterij?“

4 След сезирането на Съда Nationale Loterij обжалва акта за преюдициално запитване пред hof van beroep te Antwerpen.

5 С решение от 8 ноември 2007 г. посочената въззивна юрисдикция изменя акта за преюдициално запитване и осъжда Customer Service Agency BVBA да преустанови дейността си поради неспазване на националната правна уредба, като при неизпълнение на това задължение се налага периодична имуществена санкция в размер на 5 000 EUR за всяко установено нарушение. В решението си Hof van beroep te Antwerpen приема, че първоинстанционната юрисдикция основателно е повдигнала въпроса за съвместимостта на националната правна уредба с член 49 ЕО. При все това Hof van beroep te Antwerpen смята, че отговорът на този въпрос е ясен и че следователно не е необходимо да се отправя преюдициално запитване до Съда. След като разглежда националната правна

уредба с оглед на Решение на Съда от 6 ноември 2003 г. по дело Gambelli и др. (C-243/01, Recueil, стр. I-13031), тази юрисдикция постановява, че въпросната правна уредба е съвместима с общностното право.

6 От практиката на Съда следва, че що се отнася до юрисдикция, чиито решения подлежат на обжалване съгласно националното право, член 234 ЕО допуска актовете на такава юрисдикция, с които се сезира Съдът с преюдициално запитване, да останат подчинени на предвидените от националното право обичайни способи за защита (Решение от 12 февруари 1974 г. по дело Rheinmühlen-Düsseldorf, 146/73, Recueil, стр. 139, точка 3 и Решение от 16 декември 2008 г. по дело Cartesio, C-210/06, Сборник, стр. I-9641, точка 89).

7 Освен това тълкуването на член 234 ЕО, дадено в точка 98 от Решение по дело Cartesio, посочено по-горе, не е релевантно по отношение на делото по главното производство. В делото, по което е постановено въпросното Решение по дело Cartesio, посочено по-горе, Съдът трябва да разгледа норми на националното право относно правото на обжалване на акт, с който се разпорежда преюдициално запитване, които се характеризират с обстоятелството, че цялото дело по главното производство е висящо пред запитващата юрисдикция, а единствено актът за преюдициално запитване е предмет на ограничено обжалване. В същата точка 98 Съдът е постановил, че член 234, втора алинея ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че компетентността, която тази разпоредба от Договора за ЕО предоставя на всяка национална юрисдикция да постановява актове за отправяне на преюдициално запитване пред Съда, не може да бъде поставена под съмнение от прилагането на такива норми, които позволяват на въззивната юрисдикция да измени акта, с който се разпорежда преюдициално запитване пред Съда, да отхвърли това запитване и да разпореди на постановилата този акт юрисдикция да възобнови спряното производство по вътрешното право. Подобно тълкуване не е относимо към делото по главното производство, тъй като спорът по последното вече не е висящ пред запитващата юрисдикция.

8 Всъщност Hof van beroep te Antwerpen сама разрешава спора между страните в главното производство, като по този начин поема отговорността да гарантира спазването на общностното право.

9 Ето защо се налага изводът, че вече няма спор пред запитващата юрисдикция.

10 Следователно като се има предвид, че основанието на производството по постановяване на преюдициално заключение не е във формулирането на консултативни становища по общи или хипотетични въпроси, а в необходимостта от отговор за ефективното решаване на даден правен спор (вж. по-специално Решение от 20 януари 2005 г. по дело García Blanco, C-225/02, Recueil, стр. I-523, точка 28), вече не е необходимо да се отговаря на поставените въпроси.

11 Така, макар актът за преюдициално запитване да не е оттеглен от запитващата юрисдикция, чиято задача е по принцип да изведе последиците от решение, постановено по жалба срещу акта, с който се разпорежда преюдициално запитване, и по-специално да заключи дали е необходимо да поддържа своето преюдициално запитване, да го измени или да го оттегли (вж. в този смисъл Решение по дело Cartesio, посочено по-горе, точка 96), в конкретния случай следва да се заключи, че няма основание да се дава отговор на посоченото запитване.

12 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) определи:

Няма основание да се дава отговор на преюдициалното запитване по дело C-525/06.

Подписи